

INGA VESPER

'Een onthutsend
tijdsbeeld verpakt in
een echte pageturner.'
The Evening Standard

Die lange, lange dagen

De zonnigste plekken verbergen
de duisterste geheimen **LITERAIRE THRILLER**

Inga Vesper

Die lange, lange
dagen

De Fontein

1

Joyce

Gisteren kuste ik mijn man voor het laatst.

Dat weet hij natuurlijk niet. Nog niet. Ik kan het zelf ook moeilijk geloven, trouwens. Maar toen ik vanochtend wakker werd, wist ik dat het zo was.

Ik sta op het terras en probeer mijn toekomst te bedenken. Op dit moment lijkt die uitsluitend te bestaan uit de stille ochtend. Nu nog koel, maar met de belofte van warmte.

Verder kan ik mijn toekomst niet voorspellen.

Nog vijf minuten zal ik hierbuiten blijven staan om mijn koffie te drinken en te genieten van de kleuren van de tuin in het eerste ochtendlicht.

O, zo veel kleuren. Het lentegroene gras. De zalmkleurige tegels van de patio. De witte schutting rondom het huis. De rode geraniums in hun terracotta potten. De hemel, nog mistig aan de randen, net als de nevel van vermoeidheid in mijn hoofd. Het blauw van het zwembad is zo diep en levendig dat ik me erin wil onderdompelen om op te lossen als aspirine.

Ik zou dit moment willen schilderen, op papier willen vastleggen voordat het tussen mijn vingers door glipt. Maar ik heb mijn materialen al lang geleden weggegeven. In plaats daarvan klem ik mijn handen om de koffiebeker en prent het beeld in mijn geheugen. Een ochtend zoals deze komt nooit meer terug.

De geraniums hebben water nodig. Maar ze moeten geduld hebben. Ruby komt pas vanmiddag en dit is de laatste dag van mijn menstruatie. Frank vindt het niet prettig als ik de bloemen water geef terwijl ik ongesteld ben. Het vrouwelijk miasma laat ze verwelken, zegt hij. Dus kan de hulp het beter doen.

En ik geef hem gelijk, uiteraard. Ik werp maar niet tegen dat

hij ook beweert dat zwarte mensen geen talent hebben om iets te laten groeien, wat dan ook, en dat ze daarom geen plantentbakken hebben en hun baby's vaak overlijden.

Donkere gedachten zijn dat. Ze overspoelen het universum van mijn brein en zuigen het licht op. Een Mellaril zou daartegen helpen, maar die heb ik niet nodig, geloof ik. Nog niet. In de ochtend is er nog hoop, de wanhoop slaat pas toe in de middag, die zich uitstrekt als kauwgom en weer verschrompelt tot niets, eenmaal gevuld met de was doen, stof afnemen, eten klaarmaken en op de spelende kinderen letten, die voortdurend in het zwembad dreigen te vallen.

Waar zal ik morgenochtend zijn?

Het bloed gonst in mijn oren. Voor het eerst van mijn leven weet ik het antwoord niet op die vraag. En voor het eerst in vele jaren verlang ik naar de middag.

Ik wil schilderen. Ik zou vandaag wat spullen kunnen kopen in het winkelcentrum, als ik naar de dokter ben geweest. Dan heb ik iets omhanden terwijl de kinderen hun middagslaapje doen. Iets om die kauwgomtijd door te komen, als de minuten met een slakkengang voorbijkruipen. De middag, als de hitte de geraniums laat verslappen en mijn gedachten tot stof verkrumelen.

Ik heb wat kramp in mijn buik, een halve herinnering aan pijn. De menstruatie natuurlijk, maar ook iets anders. Donkere gedachten. Werelden van bloed.

Hoe ver reikt mijn vrouwelijk miasma? Ik stel het me voor als een halo, die me omgeeft als een heilige. Maar mijn halo is donkerrood, niet licht. En ik ben geen heilige, maar een zondaar.

Voorzichtig zet ik mijn koffie op een van de stoelen bij het zwembad en pak de gieter. Alleen al bij de aanraking van het metaal voel ik mijn handpalmen tintelen. Mijn eerste verzetsdaad van de dag. Er zit nog maar een klein laagje water in. Ik sluip naar de bloemen, met uitgestoken arm. Maar dan word ik betrap door luid gehuil vanuit het huis, gevolgd door vaag, maar half geïnteresseerd gejengel.

Lily is wakker.

Ik verstijf. Ik zou naar boven moeten gaan om bij mijn dochter te kijken. Mijn hele lichaam snakt ernaar haar gejammer te smoren in een omhelzing. Maar Frank heeft me een krantenknipsel laten zien over een professor Summers die zegt dat je kinderen kunt verwennen door te snel toe te geven.

En ergens ben ik dat van harte met hem eens. Ik wil nog even bij het zwembad blijven. Ik wil eerst voor de geraniums zorgen en dan pas voor mijn kind. Maakt me dat een slechte moeder? Nog slechter dan ik al ben?

Ik negeer het gehuil, giet een zielig straaltje water rond de bloemen en pak mijn koffie. Die ga ik hier opdrinken, helemaal alleen met het zwembad en de hemel, net zo volmaakt van kleur als het bad. Blauw, zo blauw. Vals en trouw.

Mij en jou.

2

Ruby

De bus komt schokkerig in beweging, kruipt tien meter over Southern Boulevard en blijft dan knarsend weer staan. Ruby onderdrukt een zucht. Het is heet. Gisteren was het heet en morgen zal het weer heet zijn, dus wat doe je eraan? Dat zou mama ook hebben gezegd. *Wat doe je eraan, kind? Het is heet. Zeuren helpt niet. De Lieve Heer gaat heus niet het weer veranderen voor een onnozel wicht als jij.*

Ze zit zo te zweten dat haar billen aan het vinyl van de bank blijven plakken. Ze rekt zich uit en trekt haar rok wat strakker. Te laat. Het katoen begint al te kreuken. Mevrouw Ingram zal er wel commentaar op hebben.

Stom baantje.

Vandaag is een dag voor shorts, sandalen en je haar los. In plaats daarvan heeft ze een warm kapje op haar hoofd en worden haar voeten gestoofd in gypsen. Ze zou bijna verlangen naar die lastige witte sloffen die je van de vrouwen van Sunnylakes moet dragen zodat ze ieder vuiltje op het kleed naar de dader kunnen traceren.

Voor in de bus zit een wat verloren witte dame, zo ver mogelijk bij Ruby vandaan. Ze draagt een grote hoed en houdt een tas stijf tegen zich aan geklemd. En ze kijkt niet om, dus kan Ruby het wel wagen haar gypsen even uit te trekken.

Die zalige bevrijding gaat gepaard met een vleugje kaaslucht.

Ze kijkt op haar horloge, dat ze van Joseph heeft gekregen. Het is over twaalfen. O, hemel, ze zit nu al meer dan een uur in deze bus en ze moet om één uur bij mevrouw Ingram zijn. En om vijf uur wacht mevrouw Haney.

Eindelijk klimt de bus boven de smog uit en daalt dan af

naar Sunnylakes. De bomen hier zijn nog maar klein en bieden de straat weinig beschutting tegen de zon. De huizen vliegen voorbij, allemaal identiek aan elkaar, elk met een mooi gazon, een aardig hekje en een gevel van nepsteen. Pa zegt dat die nepstenen duurder zijn, dus hebben alle mannen in Sunnylakes ze besteld toen ze deze huizen lieten bouwen met hun zuurverdiende dollars. *Doe mij maar steen, meneer. Dan lijkt het een vesting om mijn eigendommen te beschermen tegen de communisten, de Jappen en de zwarten.*

Ruby grinnikt. *Jammer, te laat. Ik ben al bij je binnen, mister.*

Ze stapt uit op de hoek van Pine Tree Avenue en Roseview Drive en loopt dan de oprit op van het huis, langs de plastic papegaai die mevrouw Ingram in het gras heeft gestoken als stijlvolle decoratie. Bij de roze voordeur haalt ze de sleutel onder de bloempot vandaan en steekt hem in het slot. Altijd als ze dat doet, krijgt ze een naar gevoel in haar maag. Die sleutel is veel te makkelijk te vinden. Ooit wordt hier ingebroken en stelen ze het hele huis leeg. En dan weet mevrouw Ingram wel naar wie ze een beschuldigende vinger moet uitsteken.

Binnen ziet het huis eruit alsof het al is geplunderd. Mevrouw Ingram werkt – een uitzondering voor witte vrouwen – en ze heeft het veel te druk om op te ruimen, zoals ze graag roept.

Ruby trekt de sloffen aan en begint met afstoffen, vegen en dweilen. Het is rustig in de straat. Maar één keer hoort ze een auto, en ze zet zich al schrap voor de onvermijdelijke komst van mevrouw Ingram. Maar het is al na vieren als de voordeur opengaat en de vrouw des huizes terugkeert. Mevrouw Ingram loopt langs de wc, waar Ruby tot aan haar elleboog in de zwanenhals zit, en trekt een gezicht alsof ze een hondendrol op haar kleed ontdekt.

‘Nog in de badkamer bezig? Je ben laat vandaag.’

Je bent zelf laat. Ruby houdt haar blik op de spons gericht die ze door het water haalt. ‘Goedemiddag, mevrouw Ingram. Het spijt me, maar mijn bus zat vast in het verkeer.’

‘De bus rijdt over de snelweg. Die zit nooit vast.’

Ruby bijt op haar lip. 'Ja, mevrouw.'

'Laat het niet weer gebeuren.'

'Nee, mevrouw.'

Mevrouw Ingram snuift eens. 'En wat is dit? Ik ruik wat. Hebben jullie geen douche thuis?'

Nee, mevrouw. Ik was me bij de brandkraan in de straat, want ik kom uit South Central en zo doen we dat daar.

'Het spijt me, mevrouw.'

Normaal proberen witte mensen zo goed mogelijk te vergeten dat de hulp in huis er is. Maar vandaag, nadat ze zich heeft opgefrist en omgekleed, zit mevrouw Ingram haar achter de broek alsof ze ieder moment een fotograaf van *Better Homes and Gardens* verwacht. Een slechte dag op kantoor, veronderstelt Ruby. Of misschien verveelt ze zich gewoon. Mevrouw Ingram strijkt met haar vinger over oppervlakken, plukt denkbeeldige stofjes weg en test de vochtigheid van het doekje waarmee Ruby de gootstenen schoonmaakt.

Het beste is er maar een spelletje van te maken met dubbelzinnige antwoorden. Daar vraagt mevrouw Ingram wel om. Ze heeft geen man en ze draagt veel felrode lippenstift en strakke tuitjes waarin haar kegelvormige borsten goed uitkomen.

'Wrijf ik wel goed genoeg, mevrouw Ingram?' vraagt Ruby. 'Moet het nog natter, mevrouw Ingram? Zal ik wat harder pompen?'

De vrouwen van Sunnyslakes hebben het nooit door. De meesten zijn zo gefrustreerd dat je je niet kunt voorstellen dat iemand hier ooit seks heeft. Mevrouw Ingram lacht zuinig, loopt heen en weer door haar keurige, schone huis, poedert haar keurige, schone gezicht en snuift, sist en klaagt.

De volgende keer dat Ruby op haar horloge kijkt, is het al bijna vijf uur. Gelukkig telt Joyce Haney nooit de minuten. Ze zit altijd achter de kinderen aan, dus heeft ze geen tijd om ook de hulp nog lastig te vallen. Soms trekt ze een blikje frisdrank open en laat Ruby haar naaiwerk zien. Dan praten ze over pa-

tronen, over de familie en over de kinderen. Joyce betaalt haar ook voor die momenten, alsof het werk is.

Om kwart over vijf bergt ze de schoonmaakspullen op en trekt de voordeur achter zich dicht. Zodra ze over de oprit loopt, ziet ze een beweging van het gordijn. Mevrouw Ingram kijkt haar na.

De late middagzon snijdt het licht tussen de bomen in gouden plakken. Ruby strekt haar knieën en zwaait met haar armen. Het ergste is achter de rug. Nog twee uurtjes, dan kan ze weer naar huis, met drie dollar in haar zak.

Het geloei van een motor verscheurt de stilte in de straat. Een dure auto komt van de oprit van de Haneys, draait de hoek om en stuift weg in de richting van President Avenue. Het is een Crestliner, zilver en zwart, met een groen achterspatbord. Mevrouw Haney moet bezoek hebben gehad.

Het huis van de Haneys staat wat verder van de straat, omdat het terrein daar afloopt naar het meer. De bomen hier zijn ouder en donkerder. 's Winters, als de avond tussen de takken loert, loopt Ruby er niet graag onderdoor. Achter het huis zijn er bomen gekapt voor een vrij uitzicht op het meer. Maar meneer Haney heeft er een houten schutting neergezet, zodat je het meer toch niet ziet, alleen die nette witte planken die hij ieder voorjaar weer schildert.

Ruby blijft staan. Joyce's auto staat op de oprit geparkeerd. De voordeur is dicht, de bloemen aan weerskanten hangen slap in de zon.

Iets deugt hier niet. Ze voelt een steek in haar maag.

Ze luistert. De ramen staan open om de bries binnen te laten, maar achter de gordijnen is geen enkele beweging te bespeuren. En het is stil. Geen gerammel van pannen, geen schreeuwende kinderen, geen radiogeluiden achter het raam van de huiskamer.

Uit haar ooghoek ziet ze iets bewegen. Ze draait zich bliksemsnel om en vangt een glimp op van iets kleurigs dat tussen de bomen door danst. De wind slaat onder Ruby's rok en doet haar huiveren. Ze balt haar vuisten en dwingt zichzelf om rustig adem te halen.

‘Hallo? Wie is daar?’

Een kind steekt haar hoofd om de stam van een boom. Blond haar boven een paar grote ogen – heel blauw en heel nat. Joyce’s dochter, Barbara.

Ruby knielt. De dennennaalden zijn zacht onder haar benen. Ze steekt haar armen uit. ‘Barbara? Kom maar. Wat doe je hierbuiten?’

‘Wachten.’

‘Wachten op wie, schat?’

‘De mama van Joanie.’

Ruby moet even nadenken, dan weet ze het weer. Joanies moeder is mevrouw Kettering, de overbuurvrouw. Barbara en Joanie zijn beste vriendinnen.

‘Kom eens hier,’ zegt Ruby. ‘Tijd om naar binnen te gaan.’

‘Ik moet wachten, dat heb ik beloofd.’

‘Nou, Joanies mama is niet gekomen, dus laten we maar naar binnen gaan.’

‘Dat wil ik niet.’

‘Maar het is bijna etenstijd.’

‘Nee.’

Its in de ogen van het meisje doet Ruby’s handen trillen. Barbara staart naar het huis alsof ze daar een boeman of een draak verwacht.

‘Barbara, waar is je mama?’

‘Ze zei dat ik moest wachten.’

‘Zullen we naar haar toe gaan?’

Barbara slaat haar ogen neer. ‘Ze hebben zo’n troep gemaakt, Woebie.’

‘Maar nu ben ik hier om het op te ruimen. Kom maar mee, schat.’

Barbara maakt zich van de boom los en pakt Ruby’s hand. Samen lopen ze naar het huis. Barbara’s hand is warm. Ze drukt haar kleine nageltjes in Ruby’s handpalm.

Ruby belt aan. Geen reactie. Maar ergens binnen begint Lily te huilen.

‘Mevrouw Haney?’ roept Ruby. ‘Joyce!’

Ze belt nog eens. De steek in haar maag schiet nu ook in haar borst. Zoals de baby huilt, schor en wanhopig, alsof ze denkt dat er nooit meer iemand thuis zal komen...

Ze graait naar de reservesleutel onder de porseleinen adelaar bij de deur en opent het slot. De gang is netjes opgeruimd, met verse bloemen op het kastje. Het huis van de Haneys heeft een entresol, een woord dat ze moest opzoeken na haar eerste dag. Het betekent dat de slaapkamers en de grote badkamer een halve tussenverdieping vormen, halverwege de trap.

Het huilen van Lily komt uit de kinderkamer.

Het lavendelkleurige tapijt dempt Ruby’s voetstappen als ze met twee treden tegelijk de trap op rent. Ze gooit de deur van de kinderkamer open. Lily zit in bed, met betraande ogen en een rood, vermoeid gezichtje. De kamer stinkt en haar luier is nat. Er is wat uit gedropen dat vlekken heeft gemaakt op haar rompertje.

Ruby tilt haar uit bed en knoopt haar kleertjes los, maar het meisje begint nog harder te brullen en schopt om zich heen. De luier schiet los in een wolk van stank. Ruby smijt hem opzij en veegt Lily zo goed mogelijk schoon met een lapje. Ze doet haar net een schone luier om als Barbara binnenkomt en op de grond gaat zitten. Haar lippen trillen en haar ogen staan vol tranen.

‘Barbara-baby, wat is er?’ Ruby probeert de krijsende Lily overeind te zetten, maar het kind stompt haar tegen de borst. ‘Waar is jullie mama?’

‘Ze zijn er niet,’ zegt Barbara. ‘Ze hebben zo’n troep gemaakt.’

Ruby fronst en probeert na te denken. Misschien had Joyce een noodgeval. Misschien is ze weggeroepen door een vriendin. Misschien was ze de karbonade voor het avondeten vergeten. Maar haar auto staat nog op de oprit, dus waar –

Ze kan beter weggaan. Er is iets mis, maar dat is niet haar probleem. Bovendien krijgt meneer Haney een hartaanval als hij straks thuiskomt en zijn kinderen alleen met de hulp aantreft.

‘Hoor eens, Barbara,’ zegt ze, ‘ik zal mevrouw Kettering bellen

en vragen of ze hier wil komen. Dan kan zij op jullie passen tot mama terug is, oké?’

Barbara geeft geen antwoord.

‘Kom je mee naar beneden, lieverd?’

Barbara schudt haar hoofd.

‘Goed dan.’

Ruby neemt Lily op haar heup. Het voelt vreemd om in haar eentje in het huis te zijn, en ze weet nu zeker dat ze de enige is. In de gang pakt ze de telefoon en bladert door het kleine adresboek met de gouden hoekjes tot ze bij de K komt.

Later kan ze zich niet meer herinneren dat Barbara langs haar heen glipte. Maar opeens verschijnt het meisje in de deuropening van de keuken, met een trillend mondje en grote ogen van afschuw. Ze steekt een vuile hand uit. ‘Woebie,’ zegt ze, ‘ik kan het niet schoonmaken.’

‘Geeft niet, kind.’ Ruby verplaatst Lily naar haar andere heup en krijgt een schop in haar maag voor de moeite. ‘Laat mij maar.’

Dan kijkt ze wat beter en opeens lijkt de vloer te kantelen en valt ze bijna voorover. De handen van het kind zitten onder de rode klonters.

Bloed.

Ze rukt Barbara uit de weg en gooit de keukendeur open.

Er ligt bloed op de vloer – bloed, tissues en een verfrommelde doek, dieprood. Zonlicht valt door de gordijnen, over de vage madeliefjes op de tegels. Ook die zijn met kleverig bloed besmeurd, griezelig als duivelstongen.

Ruby klemt Lily tegen haar borst en gilt zo hard als ze kan.

Lees verder in *Die lange, lange dagen*

Voor Birgit, voor alle boeken

Eerste druk juli 2022

Oorspronkelijke titel *The Long, Long Afternoon*

Oorspronkelijke uitgever Manilla Press

Copyright © Inga Vesper, 2021

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp en -illustratie Marry van Baar

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5265 8

ISBN e-book 978 90 261 5266 5

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.